

Škofja Loka.

(Spisal A. Koblar.)

Biserom gorenjske strani se po pravici sme prištevati idilsko ležeče mesto Škofja Loka, katero nam kaže slika na čelu tega spisa. Brez vzroka ne vabi tujcev, da hodijo v poletnem času občudovat krasoto divne okolice in zastonj ne slôve ime Loka še daleč čez meje deželne. Res ne srečavaš todi okoli sedaj več mož v stari, izvirni noši: na glavi velik klobuk, čez pleča kratko višnjevasto suknjico, spredaj škrlatni telovnik s srebrnimi gumbi v dolgi vrsti, škornje čez kolena in jirhaste hlače; izginile so tudi ženske peče in pisani »modrci«, a dobro se je še ohranila prvotna značajnost, bogoljubnost in priljudnost ljudstva, ostala pa tudi od neba blagoslovljena lepota kraja. Da pritrdiš mojim besedam, izvôli, dragi čitatelj! stopiti na grad, ki sloni

v sredi griča kakor mogočna krona nad loškim mestom, in ozri se skozi grajsko okno na okrog! Razgrne se pred teboj slika tako živa, da te nehoté prijetno iznenadi in da jo rad občuduješ.

Pred nami leži »pisana Loka« s ponosnim zvonikom župne cerkve. Po obeh straneh gričevega podnožja pa drvi izmed gozdnatih gorâ bistra Sovra svoje svetlozelene in belo se peneče valove, na desni iz poljanske in na levi iz selške doline. Ko sta se združili obe stremeni pod mestom, vije se že precej močna reka, obrobljena z gostim grmičevjem, med zelenimi travniki skrivnostno proti Medvodam v mater Savo. Izmed smrečja na bližnjem Hribcu dviga bela cerkvica sv. Križa svojo glavicô, kakor bi bila vedno čuječa stražarica nad puštalskim gradom, počivajočim v njenem vznožju.